

Nr 1332

av fru Kristensson och fröken Ljungberg

i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 29 angående omlokalisering av viss statlig verksamhet.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 29 angående omlokalisering av viss statlig verksamhet föreslås bl. a. att statens invandrarverk omlokaliseras till Norrköping.

Det finns nu omkring 600 000 invandrare i Sverige, varav ca 200 000 fatt svenskt medborgarskap och 400 000 är utländska medborgare. De två senaste åren har fört flera invandrare till Sverige än någonsin förut. De mycket svårlösta mänskliga och samhälliga problem invandringen medför började angripas på allvar av staten för bara fem år sedan. Trots begränsade möjligheter har med stor möda grunden lagts till ett framtida arbete, som tar sikte på att för Sveriges del undgå de upprivande sociala konflikter som uppstått i andra länder till följd av motsättningar mellan samhället, dess infödda medborgare och de etniska minoriteterna.

Den uppgift regering och riksdag lagt på invandrarverket är att vara initiativtagande, pådrivande och samordnande. I Kungl. Maj:ts instruktion för verket uttrycks uppdraget sålunda: "Det åligger verket särskilt att fortlöpande bevaka behovet av åtgärder för att främja invandrades anpassning i Sverige samt efter samråd med berörda myndigheter föreslå behövliga åtgärder och verka för samordning av åtgärderna, svara för information till invandrare i frågor av särskild betydelse för dem samt vara kontaktorgan mellan samhället samt invandrare och deras samman slutningar."

För att fylla denna uppgift har verket börjat bygga upp ett nära samarbete med en rad myndigheter och organisationer. Dagliga kontakter sker med företrädare för en eller flera av dem för att nå lösningar av angelägna invandrarfrågor.

Detta samarbete gäller centralt

- a) de övriga centrala verken (främst AMS, SÖ, socialstyrelsen, riksskatteverket, RPS),
- b) kommun- och landstingsförbunden,
- c) de fackliga organisationerna,
- d) invandrarnas riksgesamorganisationer.

Den fortlöpande diskussion som förs med dessa verk och organ utgör i betydande utsträckning själva grunden för arbetet.

I den utredning som ligger till grund för propositionen om utflyttning av statliga verk från Stockholm heter det "att verksamheter som har omfattande kontakter med statsdepartementen och riksdagen liksom med andra huvudstadsfunktioner inte bör flyttas utanför Storstock-

holmsområdet”.

Knappast något annat statligt verk motsvarar bättre än invandrarverket den beskrivning som här av utredningen ges på verk som inte bör flyttas.

Samverkan med invandrarna själva är omistlig för det effektiva anpassningsarbetet. Därför fäster verket stort avseende vid det allt bättre samarbetet med invandrarnas egna riksorganisationer. Särskilt gäller det givetvis Riksförbundet för finska föreningar i Sverige, som har sitt säte i Stockholm. Detsamma är fallet med andra gruppers riksorganisationer.

Invandrarverket har en särskild expedition för allmänheten. Den besöks årligen av inemot 20 000 invandrare som behöver verkets bistånd. Det stora antalet beror på att omkring en tredjedel av alla invandrare bor i Storstockholm. Av de övriga far de flesta förr eller senare ett ärende till Stockholm och utnyttjar då ofta tillfället för ett besök också hos invandrarverket.

Ett viktigt led i informationen till invandrarna är Invandartidningen. Den utges i fem olika sprakupplagor av en av riksdagen beslutad stiftelse. Det är knappast tänkbart att den skulle förläggas till annan ort än Stockholm. Där finns de flesta av dess informationskällor, endast där kan snabb produktion äga rum av tidningar på främmande språk och ibland med främmande alfabet. Med tidningen har verket en gemensam språksektion, och verkets konsulenter svarar för tidningens fragespalt.

Det heter i utredningen att det självfallet skulle ha varit värdefullt att kunna kvantifiera de merkostnader som kan uppstå när det gäller att tillgodose kontaktbehoven vid en alternativ lokalisering utanför Storstockholmsregionen men att detta av olika skäl inte varit möjligt. Delegationen säger emellertid att dessa ökade kostnader inte kan vara större än att de bör accepteras av statsmakterna.

Det borde, tvärtom, vara både möjligt och närmast självklart att göra åtminstone ett försök till uppskattning inte bara av merkostnader utan även av övriga verkningar innan beslut fattas om utflyttning av ett centralt ämbetsverk.

SIV anförde i sitt svar till delegationen att en flyttning avsevärt skulle försvåra verksamheten i stort, medan ”de nya uppgifter som tillförts verket och som kräver dagliga personliga kontakter med företrädare för centrala myndigheter, organisationer och institutioner skulle omöjliggöras”.

Delegationen har i utredningen återgett verkets synpunkter men har inte vare sig bemött påståendena eller haft någon som helst kontakt med verket. Ändå säger delegationen att den sökt skaffa sig en så tillförlitlig bild som möjligt av de berörda verkens arbetsuppgifter, funktionssätt och kontaktbehov.

I sitt remissyttrande framhöll SIV att verket med hänsyn till den bristfälliga utredningen måtte hänföras till den grupp som delegationen avser att granska ytterligare. LO avstyrkte invandrarverkets utflyttning.

Enligt var mening bör en fortsatt utredning beträffande SIV:s lokalisering komma till stånd.

Åberopande det anförda hemställas

1. att riksdagen avslår Kungl. Maj:ts proposition såvitt avser invandrarverkets omlokalisering;
2. att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär att frågan om invandrarverkets lokalisering blir föremål för ytterligare utredning.

Stockholm den 13 april 1971

ASTRID KRISTENSSON (m)

BLENDALJUNGBERG (m)